

HATVANÖT MAGASÁN

eiffel toronyból párizsban
gyönyörködtem
tűzoltótoronyból szatmárt
csodáltam
hatvanöt magasán
belátom életem zegét-zugát
bódítom magam bürökfurulyán
az idő belém tört fű
zöldje fehér ingembe
kihajolok magamból
robogó vonat ablakán
micsoda élet zajlott le
itt nem mutatja semmi
mint amikor rád
kapcsolják a villanyt
olyan sötétség vesz körül
esős nappalok fagyos éjszakák
a jobb falatokat előlem elorozzák
torkolatuknál a nagy vizek
elcsendesedek
próbálok egy dalt
de csak perzselt szagú
lehelet ömlik a számon
most még csak eljátszom
vele de mi lesz ha tényleg
vége lesz valaki elmegy
ki ütközik meg
észre sem vesznek
vajon én fogom-e tudni
érdemes ezen elgondolkodni
mi vár ránk halálunk után
nem tudja senki
vissza még senki sem tért

gyönyörű galambokat röptettem
ifjú éveimet néztem
ahogy szállnak magasan
s tűnnek el az ég kékjében
nekem csak ez maradt már
örömmel tölt el ha másodszor
nyílik az akác
ha kezemre csorog az érett
gyümölcsök leve
hogya a rigó még mindig
kertemben
szelíd őz olyan vagyok már
nyakánál fogva szájában
tartja az oroszlán
s ő még mindig rág
egyre csak rág

SZÁLAKRA SZAKADVA

ácsorgok sorsom utcasarkán
sivár életemre rögtön fény derülne
ha el kéne mesélnem egy emlékemet
fülemből kaparom ki a viaszt
írom memoárjaimat
írom hogy esik írom hogy havazik
írom hogy írjak valamit
nekünk tenger gyerekek hemperegtünk
meztelenül a harmatos fűbe
háromszor voltam szerelmes
ugyanabba a nőbe
már ősz hajam is alig van
nemrég még szálanként téptem
volt tehetségem volt tehetségem
amibe belefogtam könnyen
elértem egy szintet
utakat használtam bakancsomba

fűzőnek és csak mentem mentem
elfáradtam magamhoz tértem be
öröm semmi indultam tovább
zsebemben kavicsok helyett madárfiókák
ifjan se vigadtam most már végképp
fülemből hangszerek potyognak
süket zenész opuszát hallgatom
nem szeretem ha zavarnak
írás közben mint a gyermek
ha valamin rajtakapják
üresbe tett motor túráztatom magam
szálakra szakadva sorsom mennyezetén

RINGATOM

levágott tenyerek hevernek
nagy platánlevelek
levágott tenyerek hevernek
nagy platánlevelek
egyre rálépek csontok
ropognak recsegnek
egyre rálépek csontok
ropognak recsegnek
úgy el tudok szomorodni
oly rémisztő a vég
úgy el tudok szomorodni
oly rémisztő a vég
s hogy az út mely belőlem
indult nem vezetett sehová
s hogy az út mely belőlem
indult nem vezetett sehová
nincs jövele semminek
állók romokban állomás
nincs jövele semminek
állók romokban állomás
a síneket fölszedték elhordták

a síneket fölszedték elhordták
ölbem veszem magam mint a világ
végére kitett gyermeket
ölbem veszem magam mint a világ
végére kitett gyermeket
ringatom mint az idő
az emlékezetet
ringatom mint az idő
az emlékezetet

HIDEGEN HAGY

égetett szalonnabőr
zsugorodik a szívárvány
hidegen hagy
égetett szalonnabőr
zsugorodik a szívárvány
hidegen hagy
gyöngyök feszegetik
az érett kagylókat
hidegen hagy
gyöngyök feszegetik
az érett kagylókat
hidegen hagy
asszonyom nagy fésűvel
a hajában rohangál
hidegen hagy
asszonyom nagy fésűvel
a hajában rohangál
hidegen hagy
idő hernyó nyugalommal
szövi körém az elmúlást
hidegen hagy
idő hernyó-nyugalommal
szövi körém az elmúlást
hidegen hagy